

Pavel Kamas

Autor: E.X.

Úvod:

Třetí díl mého cyklu nás zavede za kontroverzním a pronásledovaným vydavatelem, mozem stojícím za společností **Guidemedia**, a úspěšným podnikatelem Pavlem Kamasem, který pro vydavatelství překládá a edituje naprostou většinu jeho knih. Na rozdíl od dvou předchozích aktivistů dokázal Pavel Kamas svou činnost mediálně pokrýt a stát se ve světě novodobého disentu celebritou.

S kontroverzním vydavatelem (nejen) o zdravení ve školách, Hitlerovi, perzekucích a projektech Guidemedia.

Extravaganza Controverso

Pavel Kamas

Mohl byste se prosím ve stručnosti představit, stačil by krátký medailon, pro méně znalé čtenáře.

Narodil jsem se v roce 1980 v Opavě. Německým kořenům z matčiny strany vděčím za vrozený celoživotní zápal pro německý jazyk a kulturu, jež významně ovlivnily mé pozdější, nejen profesní, směřování.

Dětství a školu jsem prožil, a první konflikty s vrchností zažil, v Brně. Krátce po maturitě (2002) jsem začal podnikat v polygrafii, paralelně se věnoval tlumočení a překladům z a do německého jazyka. Na počátku roku 2012 jsem se svým dlouholetým souputníkem Lukášem Novákem založil knižní nakladatelství *guidemedia* etc. Zvolené motto „*Kde ostatní končí, my teprve začínáme*“ odráží vytyčený cíl: vydávat to, na co si nikdo netroufá. V širším kontextu jde o důsledné a nesmlouvavé osvětlování temných zákoutí vrchností naordinované a střežené historiografie. Od té doby se naplno věnuji literárnímu překladatelství a vydávání knih. Příležitostně přednáším o sudetoněmecké problematice, historických, společenských a politických tématech. Svůj zápal pro právo a spravedlnost ukájím také v projektu *nezaplatim.cz*, jehož jsem spolumajitelem. Rekreačně se zabývám exportem českého piva do zahraničí.

Co jste dělal v 90. letech a dříve, jakou máte za sebou politickou minulost a jak jste se dostal k vydávání knih?

Vzhledem k mému ročníku jsem v 90. letech dělal to, co asi každý správný kluk ve vývoji:

chodil (a nechodil) do školy, studoval, sportoval, musicíroval a pral se. Tedy nic zvlášť zajímavého.

V souvislosti s mými dnešními aktivitami snad může být pozoruhodná moje nestádovost a vrozený odpor k dogmatům, jež se u mě projevovaly skutečně už v 90. letech – na základní škole. Když mi nedokázali patřičně zdůvodnit, proč bych se měl učit tu či onu látku nebo respektovat takové či onaké pokyny a nařízení, vyhodnotil jsem je jako nesmyslné a ignoroval je. Bez ohledu na následky. To vyvrcholilo následujícím experimentem, jenž se odehrál, když jsem byl v sedmé třídě: Byla doba čerstvého postkomunismu a hodně se tehdy mluvilo o získané „svobodě“. Zburcoval jsem tedy odvážnější část spolužáků (bylo nás dohromady asi deset) s tím, že budeme učitele a učitelky slušně zdravit vztyčením pravé ruky a zvoláním „Heil Hitler!“, když máme tu svobodu. A skutečně nám to asi týden procházelo. Někteří učitelé nás napomínali, jiní si pouze ťukali na čelo, dokud jsme takto přímo před ředitelkou nepozdravili o velké přestávce jakousi komisi či návštěvu, která do naší školy tehdy zavítala. To už byl průšvih. Na druhý den si nás všechny zavolali před ředitelskou komisí. Většina z nás vyfasovala dvojky a trojky z chování. Celé to možná zní jako běžná rošťárna, mně každopádně ještě dlouho vrtalo hlavou: Proč bychom se, sakra, nemohli zdravit, jak chceme? Nejsme ani sprostí, ani drzí. Proč je „Čest práci!“ legrace a „Heil Hitler!“ trestuhodný čin?

S odstupem času usuzuji, že toto vnitřní nutkání, detabuisovat tabu a prolamovat dogmata, mě nutně muselo dovést tam, kde jsem dnes. Když k tomu připočteme fakt, že mě odjakživa fascinovalo vše německé a němčina je vlastně můj druhý rodný jazyk, který mi umožňuje neomezený přístup k původním zdrojům, pak není nelogické, že jsem svoji pozornost stále více upíral na oblast, o které se od roku 1945 dodnes nejvíce píše a současně nejvíce lže: období let 1933–1945.

Asi před patnácti lety jsem si poprvé přečetl, resp. poslechl prvních pár projevů Adolfa Hitlera v originálním, nezkráceném znění a porovnal je s tím, co etablovaní presentují jako fakta ve svých „dokumediích“, ve kterých se stále dokola opakují stále tytéž notoricky známé pársekundové úryvky opatřené více méně stejným hodnotícím „komentářem“. Přičemž výjimky neexistují. Lhostejno, zda čeští, slovenští, němečtí, italští, angličtí, američtí nebo ruští mainstreamoví historici a publicisté, všichni do jednoho mají na Adolfa Hitlera stejný, naprosto stejný názor. Zažil jsem tehdy jakýsi moment probuzení. Ptal jsem se: Proč nikdo nezmiňuje jeho nabídky míru, o kterých nepřetržitě hovořil? Proč v těch „dokumentech“ nejsou i projevy, ve kterých AH volá po celosvětovém odzbrojení? Proč nikdo necituje pasáže, kde nabádá Němce k úctě vůči Čechům? etd. Svět jsem začal vidět jinýma očima. Došlo mi, že nejde o náhodu či omyl, ale o systém. Že někdo má zájem na tom, aby tato fakta zůstala zamlčena. A jelikož jsem tehdy končil s tiskařinou, měl bohaté zkušenosti s výrobou knih i překládáním textů, nebylo o čem přemýšlet. Zvláště, když v té době v ČR nebyl, a dodnes není, nikdo, kdo by se této oblasti na srovnatelné úrovni věnoval. Tak vzniklo nakladatelství *guidemedia* etc.

Co se vyloženě politické minulosti týče, nikdy jsem nebyl členem žádné politické strany ani oficiálně registrovaného hnutí, přestože jsem skrz naskrz politickým člověkem. Především proto, že až donedávna se téměř všechny pronárodně se profilující subjekty v České

republike nezmohly v podstatě na víc, než stavět legitimní národní hrdost na antiněmeckých mindrácích a skryté či otevřené germanofobii. Čest výjimkám, ty mají ale buď hloupý název, nebo se stále nevymanily z osidel chuligánského outfitu a dlaždičářského vystupování. Národní scéna potřebuje osobnosti, ne nosiče triček.

Jakým způsobem vás systém či soukromé společnosti již perzekuovaly?

Považuji za vyloučené, že by čtenáři Dělského potápěče nikdy neslyšeli o kauze s **Hitlerovými projevy**. Jak tedy víte, byli a vlastně ještě jsme stíháni kvůli vydání knihy s projevy Adolfa Hitlera. Třebaže nás Městský i Krajský soud v Brně obžaloby zprostily, státní zástupce se přesto odvolal a věc nyní čeká na projednání u Nejvyššího soudu.

Kromě toho jsme zažili celou řadu kuriosit i ve styku se soukromými subjekty. Kupříkladu jedna z největších společností zabývajících se knižní distribucí v Česku, Euromedia Group, s námi odmítla spolupracovat s odkazem na etický [sic!] kodex firmy. Důvod: naše knihy „se zabývají nacismem“. Vůbec přitom nevadilo, že tou dobou měli v distribuci více než 670 titulů nějakým způsobem tematisujících nacionální socialismus resp. osobu Adolfa Hitlera, včetně literárního výtvaru jistého individua s názvem „*Píča, hovna, Hitler, Praha*“, jehož text zmíněná firma s přísným etickým kodexem na vlastních stránkách hodnotila jako „vyzrálý a originální“.

Na druhou stranu mezi naše stálé odběratele patří třeba i Židovské muzeum v Praze.

Zastali se vás nějakí aktivisté, dostalo se vám podpory kupříkladu od lidskoprávních organizací, které existují na podporu disentů a svobody slova?

Největší podpory se nám dostalo od čtenářů a fanoušků nakladatelství. K dnešnímu dni jde již o stovky dopisů, zpráv, emailů resp. komentářů na Facebooku, které vyjadřují uznání naší práci. Na soudní líčení chodily desítky lidí, síň byla vždy plná. Proto mi dovolu, abych na tomto místě znovu poděkoval všem, kteří stojí na naší straně v tomto nerovném boji s košer chobotnicí.

Od oficiálních, takzvaných lidskoprávních organizací se nám, jak jistě tušíte, žádné podpory nedostalo. Těm leží na srdci **Pussy Riot** a **Aj Wej-wej**. V Česku je podle nich evidentně všechno v pořádku a každý si může psát a říkat, co chce. Tedy nejpozději do chvíle, než stane na lavici obžalovaných.

Jak to vypadalo po soudním procesu s Hitlerovými *Projevy*, vrátil vám stát odstavené účty, dostal jste odškodné či nějakou omluvu?

Ano, stát nám sice po osvobozujícím rozsudku účty uvolnil, ale za dobu jejich blokace jsme se dostali do značných potíží, které nám způsobily nevratné škody a paralysovaly naši činnost. Ale jak vidíte, přežili jsme to. O odškodné se soudíme, ale rozhodnutí je v nedohlednu. Na tyto soudní spory má stát, a jím zřízené a řízené soudy, moře času. Ve hře je několik milionů korun. S tou omluvou si asi děláte legraci, vidíte?

Věříte v právní stát?

Ne ve státě řízeném parlamentní demokracií. Tam je právní stát vyloučen z podstaty věci a jeho existence je pouze simulovanou projekcí pro spokojené otroky, jež mají za úkol být zticha, chodit do práce, platit daně a pokuty. O obsazení parlamentních lavic nerozhodují masy voličů, ale pytle peněz, jimiž lze koupit média, která masám voličů řeknou, koho smí a mají volit. A tyto pytle peněz mají své majitele. Nejjasněji je to vidět na vzorové demokracii – USA, kde základním předpokladem pro kandidaturu na amerického prezidenta nejsou schopnosti, výkon a charakter osobnosti, ale miliarda dolarů potřebných pro volební kampaň. Tamní presidentský úřad proto není, a ani nemůže být, službou vlasti, nýbrž finanční investicí. A každá investice má svého investora, který si už ohlídá, aby se mu jeho investice vyplatila. Dovedeno *ad absurdum*, s 50 miliardami dolarů lze do presidentského křesla v USA dostat i Kačera Donalda. Stačí ho jen pěkně obléct a naučit ho dobře mluvit. Jak vidíte, demokracie není vládou lidu, ale vládou peněz. V takto konstruovaném prostředí pak požadavek po právním státě zní doslova směšně.

Ale i pojem „právní stát“ jako takový je více než vágní. Nějaké universální, nad lidským společenstvím stojící a bdící právo je iluze propagovaná těmi, kteří z této iluze mají prospěch. Právo vždy a bez výjimky vychází z moci, která toto právo zřizuje a prosazuje. Chcete-li zjistit kvalitu práva, ptejte se nejprve na kvalitu moci, která ho zřizuje. O kvalitě této moci jsme si vše potřebné řekli v předchozím odstavci.

Změnil vás osobně soudní proces a věci okolo něj?

Neřekl bych, že mě změnil, jen mě utvrdil ve správnosti mé cesty.

Připravujete ještě historické přednášky či skrze guidemedia další knižní projekty?

Ano. Nakladatelství prošlo za poslední rok a půl zásadními změnami. Provedli jsme restrukturalisaci a rozdělili naši činnost na samostatnou distribuci knih a nakladatelství. Kromě toho budu v těchto dnech spouštět dlouho připravované vlastní stránky pavelkamas.cz, na kterých se nad rámec nakladatelství budu věnovat vlastní publicistické a osvětové činnosti.

Tento rok se snad podaří také zrealizovat nějaké přednášky. Jedna bude na Slovensku v Ružomberku, v ČR zatím nejsme pro veřejné přednášky s to sehnat odpovídající prostory.

Co pro vás konkrétně představuje nacionální socialismus?

Nacionální socialismus je, ve své původní, nezprofanované podobě, biologický světonázor, jenž vede člověka k životu v souladu s věčnými přírodními zákony. Chcete-li zjistit, jak funguje, nemusíte číst ani *Mein Kampf*. Stačí zajít na hodinu do lesa, vypnout mobil a mít oči otevřené.

Máte nějaký osobní vztah k Nové pravici, alt-right a dalším moderním formám

politiky zprava?

Upřímně řečeno, příliš se v těchto nových pojmech neorientuji, protože mám problém už s rozdělováním na „starou“ a „novou“ pravici jakož i škatulkováním na pravici a levici vůbec. Kvalitní a jediné správná je ta politika, která dokáže zajistit existenci a rozvoj národa, to znamená: střežit jeho rasovou identitu, pečovat o jeho kulturní bohatství a zabezpečit mu nezávislost na cizím kapitálu a cizích zdrojích, tedy svobodu. Jak si taková politika bude říkat a bude-li „zprava“, „zleva“ nebo „z diagonály“, je mi naprosto lhostejné.